



TISKOVÁ ZPRÁVA č. 201/24

V Lucemburku dne 19. prosince 2024

Rozsudek Soudního dvora ve spojených věcech C-185/24 a C-189/24 | [Tudmur]¹

Azylová politika: Jednostranné pozastavení přemísťování žadatelů o azyl příslušným členským státem není samo o sobě důvodem pro konstatování systémových nedostatků

Existenci takového nedostatku lze prokázat pouze po provedení konkrétní analýzy založené na objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajích

Tato věc se týká výkladu nařízení Dublin III², které stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

Dva syrští státní příslušníci, RL a QS, podali žádosti o azyl v Německu. Bylo však zjištěno, že příslušným členským státem je Itálie³. Německé orgány proto požádaly Itálii o převzetí RL a QS. Tato žádost zůstala bez odpovědi. Německé orgány následně žádosti o azyl odmítly jako nepřipustné s odůvodněním, že k jejich posouzení je příslušná Itálie. Nařídily rovněž vyhoštění těchto žadatelů do Itálie.

Žaloby žadatelů o azyl proti rozhodnutím německých orgánů se nyní nacházejí před Vrchním správním soudem spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko, který je předkládajícím soudem. V době, kdy probíhala odvolací řízení, zaslalo italské oddělení Dublin všem oddělením Dublin oběžník, v němž členské státy žádalo o dočasné pozastavení veškerého přemísťování do Itálie s poukazem na technické důvody. Ve druhém oběžníku pak italské oddělení potvrdilo, že kvůli vysokému počtu nově příchozích a nedostatku volných míst nejsou k dispozici žádná přijímací zařízení. Německý soud v tomto rámci žádá Soudní dvůr o objasnění výkladu nařízení Dublin III, zejména pokud jde o existenci systémových nedostatků v členském státě určeném jako příslušný.

Soudní dvůr odpověděl, že pozastavil-li členský stát jednostranně přebírání žadatelů o azyl, nemůže být tato skutečnost sama o sobě důvodem pro konstatování systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Soudní dvůr připomněl, že v kontextu společného evropského azylového systému, a zejména nařízení Dublin III, je třeba předpokládat, že zacházení s žadateli o mezinárodní ochranu v každém členském státě splňuje požadavky Listiny, Úmluvy o právním postavení uprchlíků⁴ a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod⁵.

Nařízení Dublin III stanoví dvě kumulativní podmínky, při jejichž splnění lze konstatovat, že žadatele o mezinárodní ochranu není možné přemístit do příslušného členského státu. Toto přemístění totiž znemožňují pouze „systémové nedostatky“, které „s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 [Listiny]“. Pokud jde o první podmínku, musí nedostatky přetrvávat a týkat se obecně azylového řízení a podmínek přijetí, které se vztahují na žadatele o mezinárodní ochranu, nebo přinejmenším na určité skupiny žadatelů, a musí rovněž dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu. Druhá podmínka, která se týká existence rizika takového zacházení, je naplněna, pokud s sebou tyto systémové nedostatky nesou riziko, že dotyčná osoba bude vystavena zacházení, které je v rozporu s článkem 4 Listiny.

Je na soudu, který rozhoduje o opravném prostředku proti rozhodnutí o přemístění, aby posoudil existenci takových systémových nedostatků a rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny. Tento soud může v daném kontextu zohlednit všechny dostupné dokumenty, například pravidelné a shodující se zprávy mezinárodních nevládních organizací popisující praktické obtíže, které vyvolává uplatňování společného evropského azylového systému v daném členském státě, dokumenty vydané Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jakož i dokumenty a výměnu informací proběhlou v rámci uplatňování systému vzešlého z nařízení Dublin III.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr. Popis skutkového stavu a právního rámce se váže k rozhodné době a vychází ze soudního spisu v dané věci.

[Úplné znění rozsudku, a případně jeho shrnutí](#) jsou zveřejněny na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106.

Zůstaňte ve spojení!



¹ Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádného z účastníků řízení.

² [Nařízení Evropského parlamentu a Rady \(EU\) č. 604/2013](#) ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

³ Bylo totiž prokázáno, že zemí prvního vstupu těchto státních příslušníků byla Itálie, a ta byla proto považována za příslušný členský stát.

⁴ Úmluva o právním postavení uprchlíků, podepsaná v Ženevě dne 28. července 1951 [Recueil des traités des Nations unies, sv. 189, s. 150, č. 2545 (1954)], která vstoupila v platnost dne 22. dubna 1954, doplněná Protokolem o právním postavení uprchlíků uzavřeným v New Yorku dne 31. ledna 1967, jenž vstoupil v platnost dne 4. října 1967.

⁵ Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsaná v Římě dne 4. listopadu 1950.